A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2006. július 18.*

A C-119/04. sz. ügyben,

az EK 228. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2004. március 4-én

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: E. Traversa és L. Pignataro, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője: M. Fiorilli avvocato dello Stato, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: olasz.

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas és J. Malenovský tanácselnökök, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues (előadó), J. Klučka, U. Lõhmus és E. Levits bírák,

főtanácsnok: M. Poiares Maduro,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. november 15-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. január 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

– állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság – mivel nem tette meg a C-212/99. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletben (EBHT 2001., I-4923. o.) foglaltak teljesítéséhez szükséges valamennyi intézkedést – nem teljesítette az EK 228. cikkből eredő kötelezettségeit;

– kötelezze az Olasz Köztársaságot arra, hogy a jelen ítélet kihirdetésétől a Bizottság kontra Olaszország ügyben hozott ítélet teljesítéséig (hivatkozás fent) az utóbbi ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedések megtételében való késedelmi naponként 309 750 euró összegű kényszerítő bírságot fizessen a Bizottságnak az „Európai Közösség saját forrásai" számlára;

– kötelezze az Olasz Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

2 Az EK 39. cikk (1) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„A Közösségen belül biztosítani kell a munkavállalók szabad mozgását."

3 Az EK 39. cikk (2) bekezdése értelmében a munkavállalók szabad mozgása magában foglalja az állampolgárság alapján történő minden megkülönböztetés megszüntetését a tagállamok munkavállalói között a foglalkoztatás, a javadalmazás, valamint az egyéb munka- és foglalkoztatási feltételek tekintetében.

A nemzeti szabályozás

4 2004. január 14-én az olasz kormány elfogadta az egyes egyetemek nyelvészeti munkatársainak anyagi juttatásaira vonatkozó sürgős rendelkezésekről és az egyenértékű címekről szóló 2. sz. rendelettörvényt (GURI 11., 2004. január 15., 4. o., a továbbiakban: 2/2004 rendelettörvény).

5 A 2/2004 rendelettörvény 1. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A Bíróság C-212/99. sz. ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletében foglaltak teljesítésének céljából a Basilicatai Egyetem, a Milánói Egyetem, a Palermói Egyetem, a Pisai Egyetem, a római »La Sapienza« és a Nápolyi Egyetemi Keleti Intézet (a továbbiakban: érintett egyetemek) nyelvészeti munkatársainak – volt idegen nyelvi lektorainak (a továbbiakban: volt lektorok) – az első alkalmazás időpontjától kezdve, az esetlegesen kedvezőbb juttatások kivételével, a megtartott órák számával arányosan, figyelemmel arra a tényre, hogy a teljes munkaidő 500 órának felel meg, a határozott időre foglalkoztatott kutatókéval megegyező anyagi juttatás kerül megállapításra; [...]."

6 Az 1987. április 22-i 158. sz. törvénnyé (GURI 51., 1987. március 3., általános sorozat) változtatott, az 1980. július 11-i 382. sz. köztársasági elnöki rendelet (rendes melléklet a GURI 209., 1980. július 31-i számához) 32. cikkének módosításáról szóló, 1987. március 2-i 57. sz. rendelettörvény 1. cikke értelmében az oktatás céljából alkalmazott kutatók kötelező éves óraszáma a teljes munkaidő rendszere esetében 350 óra, részmunkaidős rendszer esetében pedig 200 óra. A részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók munkabére átalányösszeg, amely a 200 órás oktatói tevékenység és a nem számszerűsített időtartamú kutatói tevékenység bérezését foglalja magába.

7 Az 1994–1997-es időszakra kötött, az egyetemi ágazat alkalmazottaira vonatkozó nemzeti kollektív szerződés (a továbbiakban: CCNL) 51. cikke az anyanyelvi nyelvészeti munkatársak és szakértők (a továbbiakban: nyelvészeti munkatársak és szakértők) számára évi 500 tényleges munkaórát írt elő. Ezen általános referenciakerettől el lehetett térni.

A Bizottság kontra Olaszország ítélet

8 A Bizottság kontra Olaszország ítélet (hivatkozás fent) rendelkező részének 1. pontjában a Bíróság a következőképpen határozott:

„Az Olasz Köztársaság – mivel nem biztosította a [...] nyelvészeti munkatársakká és szakértőkké vált volt [...] lektorok megszerzett jogainak elismerését, jóllehet ez az elismerés minden nemzeti munkavállaló számára biztosított, nem teljesítette az [EK 39.] cikkből eredő kötelezettségeit."

A pert megelőző eljárás

9 2002. január 31-i levelében a Bizottság figyelmeztette az olasz hatóságokat arra, hogy teljesíteniük kell a Bizottság kontra Olaszország ítéletből (hivatkozás fent) eredő kötelezettségeket.

10 Az olasz hatóságok 2002. április 10-i, július 8-i és október 16-i levelükben válaszoltak a figyelmeztető levélre, és a következőket küldték meg a Bizottságnak:

– egy 2002. március 27-én kelt levél másolatát, amelyben az olasz Oktatási, Egyetemi és Tudományos Kutatási Minisztérium felhívta az érintett egyetemeket, hogy 45 napon belül tegyenek eleget a Bizottság kontra Olaszország ítélet rendelkezéseiben foglaltaknak;

– a hivatkozott egyetemek által az annak érdekében elfogadott jogi aktusokra vonatkozó információt, hogy „a Bíróság által hozott ítélet rendelkezései alapján biztosítsák a szolgálati idő elismerését a volt [...] lektorok számára";

– az említett egyetemek által hozott határozatok tartalmáról és hatásairól szóló magyarázatokat.

11 E közléseket követően a Bizottság 2002. december 11-i levelében felvilágosítást kért az olasz hatóságoktól azon módszerekről és kritériumokról, amelyeket az érintett egyetemek alkalmaztak a nyelvészeti munkatársak és szakértők újonnan létrehozott testületébe 1994 óta tartozó volt lektorok munkabére emelésének kiszámításakor.

12 Az olasz kormány 2003. január 24-i levelében válaszolt e kérelemre, és közölte a Bizottsággal a CCNL – 2000–2001-es kétéves gazdasági időszak második szakaszára vonatkozó megállapodás tervezetét, amelyet a közalkalmazottak munkaszerződéseiről való tárgyalással megbízott kormányzati ügynökség (ARAN) és az egyetemi alkalmazottak szakszervezetei 2002. december 18-án írtak alá. Ez a tervezet magában foglalt egy, a nyelvészeti munkatársakra és szakértőkre (volt lektorok) vonatkozó sajátos szabályozást, amelynek célja a „Bíróság C-212/99. sz. ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletének tiszteletben tartása" volt.

13 Mivel úgy ítélte meg, hogy ezek az intézkedések nem bizonyították, hogy a kötelezettségszegés már nem áll fenn, a Bizottság 2003. április 30-án indokolással ellátott véleményt intézett az Olasz Köztársasághoz, amelyben megállapította, hogy e tagállam – mivel nem tette meg a Bizottság kontra Olaszország ítéletben (hivatkozás fent) foglaltak teljesítéséhez szükséges valamennyi intézkedést – nem teljesítette az EK 39. cikkből eredő kötelezettségeit. A Bizottság felhívta a tagállam figyelmét arra, hogy ha a jogvita a Bíróság elé kerül, azt fogja kérni, hogy a Bíróság kényszerítő bírság fizetésére kötelezze Olaszországot. Az említett indokolással ellátott vélemény előírta továbbá, hogy az Olasz Köztársaság a kézbesítéstől számított két hónapos határidőn belül tegye meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy eleget tegyen a véleményben foglaltaknak.

14 Az említett indokolással ellátott véleményre adott válaszként az olasz kormány több dokumentumot juttatott el a Bizottsághoz, többek között a 2003. június 16-i és november 12-i leveleket, amelyek a Bizottságot tájékoztatták a CCNL végleges, 2003. május 13-án megkötött változatáról, illetve azokról az intézkedésekről, amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóságok szándékoztak elfogadni rövid időn belül. 2004. január 28-án az olasz kormány megküldte a Bizottságnak a 2/2004. sz. rendelettörvény másolatát.

15 E körülmények között a Bizottság – mivel úgy ítélte meg, hogy az Olasz Köztársaság nem teljesítette maradéktalanul a Bizottság kontra Olaszország ügyben hozott ítéletben foglaltakat – benyújtotta a jelen keresetet.

A kötelezettségszegésről

A felek érvei

16 A Bizottság rámutat arra, hogy a CCNL végleges változata 22. cikkének 3. pontja értelmében „a Bíróságnak a C-212/99. sz. [...] ügyben 2001. január 26-án hozott

ítélete a kiegészítő tárgyalások során kerül alkalmazásra, egy olyan illetménytábla meghatározásával, amely a [nyelvészeti munkatársak és szakértők] kategóriája tekintetében figyelembe veszi a megszerzett tapasztalatot". A Bizottság véleménye szerint ez a végleges változat nem határozza meg azon munkavállalók kategóriáját, akiknek munkaköre a volt lektorok munkakörével egyenértékűnek minősül.

17 A Bizottság megállapítja továbbá, hogy a 2/2004. sz. rendelettörvény a volt lektorok kategóriáját a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók kategóriájával tette egyenértékűvé. Mindenesetre a teljes munkaidőben dolgozó idegen nyelvi lektornak ugyanolyan bánásmódban kellene részesülnie, mint a teljes munkaidőben foglalkoztatott kutatónak, egyébként a bérhátralékát és az öregségi nyugdíjhoz fűződő jogait tekintve hátrányosabb helyzetbe kerülne. Az a tény, hogy a volt lektorok egy meghatározott időponttól kezdődően béremelésben részesültek, önmagában még nem jelenti azt, hogy az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés már nem áll fenn.

18 A Bizottság arra hivatkozik, hogy az Olasz Köztársaság nem bizonyította, hogy az egyetemek kifizették az össszes kifizetendő bérhátralékot és béremelést, valamint azokat a társadalombiztosítási járulékoknak megfelelő összegeket, amelyekre a volt lektorok az általuk ténylegesen teljesített tanórák száma alapján voltak jogosultak.

19 Az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy kezdeményezéseit a munkaviszony szabályozása – kollektív tárgyaláson alapuló – olasz rendszerének fényében kell értékelni.

20 E tagállam szerint a 2/2004. sz. rendelettörvény elfogadásának célja éppen az volt, hogy orvosolja az egyetemeken folyó kollektív tárgyalások kudarcát. E célból a rendelettörvény kötelezte a kötelezettségüket megszegő egyetemeket, hogy rekonstruálják a volt lektorok szakmai pályafutását, és a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók bérét tekintsék referenciaértéknek.

21 Az olasz hatóságok szerint a nemzeti munkavállalók e kategóriájának kiválasztását az indokolja, hogy a teljes munkaidőben foglalkoztatott kutatók munkakörét lehetetlen a volt lektorok munkakörével teljesen egyenértékűnek tekinteni.

22 Egyfelől ugyanis a kutatók elsődleges feladata a tudományos kutatás, az oktatási tevékenységük csak másodlagos és mellékes jellegű. Minden egyéb megoldás azzal a hatással járna, hogy az egyetemi kutató bérezésében a tudományos kutatási tevékenység számára fenntartott rész veszítene az értékéből.

23 Másfelől a volt lektorok és a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók hivatása között felállított analógiát az indokolja, hogy lényegében nem állt fenn kizárólagos munkaviszony ez utóbbiak és munkaadójuk között, ami lehetővé tette számukra, hogy a szabad foglalkozások kategóriájába tartozó tevékenységet is folytassanak.

24 E körülményekre tekintettel a Bizottság kontra Olaszország ítéletben foglaltak teljesítése annak elvárására korlátozódik, hogy az érintett egyetemek által kötött kollektív szerződés kiegészüljön egy olyan kritériumokat tartalmazó záradékkal, amelyek lehetővé teszik a volt lektorok számára a korábbi munkaviszonyaik keretében megszerzett jogaik megtartásának biztosítását.

A Bíróság álláspontja

25 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi jogból eredő kötelezettségek nem teljesítésének igazolása végett a tagállam nem hivatkozhat kifogásként belső jogrendszerének rendelkezéseire, gyakorlatára vagy helyzeteire (lásd különösen a Bizottság kontra Olaszország ítélet (hivatkozás fent) 34. pontját és a C-195/02. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2004. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-7857. o.] 82. pontját).

26 Következésképpen nem lehet elfogadni az Olasz Köztársaság azon érvelését, amely szerint a volt lektorok megszerzett jogai elismerésének kérdését a munkaviszony szabályozásának – a kollektív tárgyaláson alapuló – olasz rendszere alapján kell értékelni.

27 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 228. cikk szerinti kötelezettségszegés értékeléséhez szükséges referencia-időpont az említett rendelkezés alapján adott indokolással ellátott véleményben megállapított határidő lejárta (lásd a C-304/02. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2005. július 12-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6263. o.] 30. pontját és a C-177/04. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2006. március 14-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-2461. o.] 20. pontját).

28 Jelen esetben nem vitatott, hogy a 2003. április 30-i indokolással ellátott véleményben előírt határidő leteltekor az Olasz Köztársaság még nem tett meg minden intézkedést a Bizottság kontra Olaszország ügyben hozott ítéletben foglaltak teljesítése érdekében.

29 Amint az a Bizottság kontra Olaszország ítélet 21. és 22. pontjából is következik, az egyenlő bánásmód EK 39. cikkben előírt elve azt követelte meg, hogy azok a volt lektorok, akik határozott idejű munkaszerződéssel rendelkeztek, az e szerződésnek határozatlan idejű szerződéssel történő helyettesítésekor megtarthassák valamennyi, az első alkalmazásuk időpontjától szerzett jogaikat. E garancia nemcsak a béremelés, hanem a szolgálati idő és a munkaadó részéről történő társadalombiztosítási járulékbefizetés tekintetében is következményekkel járt.

30 Az ügy irataiból kiderül, hogy a Bizottság kontra Olaszország ítéletben foglaltak teljesítéseképpen az Olasz Köztársaság elsőként az alábbi intézkedéseket tette:

– A Milánói Egyetemen az 1999. november 27-én kötött, a nyelvészeti munkatársakra és szakértőkre vonatkozó kollektív szerződés előírta, hogy

bérezésük meghatározása tekintetében figyelembe kell venni azt a tevékenységet, amelyek ez utóbbiak idegen nyelvi lektorként folytattak. Ezt követően az egyetem 2002. május 7-i levelében tájékoztatta az olasz kormányt, hogy a nyelvészeti munkatársak és szakértők bérét felemelték, és a bérhátralékokat az évi 450 tanórában maximált teljesítmény alapján számították ki.

– A Pisai Egyetemen az adminisztratív igazgató 2002. március 13-i és a rektor 2002. május 10-i határozata értelmében a volt lektorok a szolgálati időtől függő három fizetési fokozatnak megfelelő bérhátralékban részesülnek.

– A római „La Sapienza" adminisztratív igazgatójának 2002. május 17-i határozata rögzítette, hogy a volt lektorok szolgálati idejét évi 400 tanóra alapján számították ki.

– A Palermói Egyetem 2002. május 27-i levelében bejelentette, hogy a volt lektorok bérezését majd újabb számítások alapján fogja rendezni, amelyek egyébként már folyamatban vannak.

– A Nápolyi Egyetemi Keleti Intézet rektorának 2002. május 20-i határozata értelmében a nyelvészeti munkatársak és szakértők évi 318 tanóra alapján kiszámított bérhátralékban részesültek.

– A Basilicatai Egyetem adminisztratív igazgatójának 2002. május 22-i határozata a nyelvészeti munkatársak és szakértők szolgálati idejét öt fizetési fokozat, illetve évi 400 tanórás átalányalap szerint határozta meg.

31 A Bizottság kontra Olaszország ítéletben foglaltak teljesítésének tekintetében ezeket az intézkedéseket sem elégségesnek, sem pedig véglegesnek nem lehetett minősíteni, és maga az olasz kormány sem tekintette őket annak.

32 Meg kell tehát állapítani, hogy a jelen ítélet 30. pontjában felsorolt intézkedések ellenére az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor még fennállt a kötelezettségszegés.

33 Mivel a Bizottság az Olasz Köztársaság kényszerítő bírság megfizetésére való kötelezését kérte, meg kell állapítani, hogy a felrótt kötelezettségszegés még fennállt-e a tények Bíróság általi vizsgálatának idején (lásd a Bizottság kontra Franciaország ügyben 2005. július 12-én hozott ítélet [hivatkozás fent] 31. pontját és a Bizottság kontra Franciaország ügyben 2006. március 14-én hozott ítélet [hivatkozás fent] 21. pontját).

34 2004. január 14-én az Olasz Köztársaság elfogadta a 2/2004. sz. rendelettörvényt, amelynek tárgya az ahhoz szükséges jogi és pénzügyi háttér biztosítása volt, hogy minden egyes érintett egyetem végre képes legyen elvégezni a volt lektorok szakmai pályafutásának pontos rekonstrukcióját.

35 A 2/2004. sz. rendelettörvényben rögzített jogi háttér két elven alapul, amelyek értelmében, az esetlegesen kedvezőbb bérezések kivételével:

– a volt lektorok szakmai pályafutásának rekonstrukcióját a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók bére mint referenciaérték alapján kell elvégezni;

– ezt a bérezést a volt lektorok számára a megtartott órák számával arányosan kell megállapítani, és figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a teljes munkaidő évi 500 tanórának felel meg.

36 Az évi 500 órás kritérium a nyelvészeti munkatársak és szakértők (volt lektorok) által biztosított órák számán alapul, amint azt a CCNL az 1994-1997-es időszak tekintetében előírta. Ez a kritérium objektívnek bizonyult, mivel lehetővé tette a nyelvi lektorok szakmai pályafutásának egyenkénti értékeléséből fakadó nehézségek leküzdését. E tekintetben elegendő arra emlékeztetni, hogy nem minden egyetem győződött meg a volt lektorok szakmai pályafutásának pontos rekonstrukciójához szükséges kritériumokat megállapító kollektív szerződés létezéséről.

37 Azt a tényt illetően, hogy a volt lektorok szakmai pályafutása rekonstrukciójának nemzeti munkavállalói referenciakategóriájaként a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók szakmai pályafutása került kiválasztásra, meg kell állapítani, hogy ez a lehetőség a nemzeti hatóságok hatáskörébe tartozik. Az a Bizottság kontra Olaszország ítéletből nem következik, hogy az Olasz Köztársaságnak a volt lektorokkal összehasonlítható munkavállalói kategóriát kellett volna kiválasztania, és a velük szemben alkalmazott bánásmódot teljesen egyenértékűvé kellett volna tennie azzal a bánásmóddal, amelyben e kategória részesül.

38 A fentiekre figyelemmel a Bíróság a Bizottság által szolgáltatott adatok alapján nem tudja megállapítani, hogy a jelen ítélet 36. és 37. pontjában hivatkozott paraméterek nem megfelelőek, már azért sem, mert úgy tűnik, hogy alkalmazásuk nem akadályozza meg, hogy – különleges esetekben – a volt lektorok szakmai pályafutásának rekonstrukcióját kedvezőbb bánásmód alapján lehessen elvégezni.

39 A 2/2004. sz. rendelettörvényt tehát nem lehet úgy minősíteni, hogy helytelen jogi hátteret biztosított ahhoz, hogy minden egyes érintett egyetem képes legyen elvégezni a volt lektorok szakmai pályafutásának pontos rekonstrukcióját.

40 Már csak azt kell megvizsgálni, hogy az érintett egyetemek által a 2/2004. sz. rendelettörvény elfogadását követően tett intézkedések elérték-e a kitűzött célokat.

41 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a jelen eljárás keretében a Bizottságnak kell a Bíróság részére rendelkezésre bocsátania azokat az adatokat, amelyek szükségesek annak meghatározásához, hogy a tagállam milyen mértékben teljesítette a kötelezettségszegést megállapító ítéletben foglaltakat (a C-387/97. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5047. o.] 73. pontja). Továbbá ha a Bizottság elegendő információt nyújtott a kötelezettségszegés tartósságának nyilvánvalóvá tételéhez, az érintett tagállam feladata, hogy érdemben és részleteiben vitassa a nyújtott információkat és azok következményeit (a Bizottság kontra Franciaország ügyben 2005. július 12-én hozott ítélet [hivatkozás fent] 56. pontja).

42 Meg kell állapítani, hogy az érintett egyetemeknek a volt lektorok megszerzett jogainak teljes elismerését megerősítő nyilatkozatain kívül az olasz kormány részletes táblázatokat szolgáltatott, amelyek minden egyes érintett egyetem tekintetében tartalmazták az elismerések végrehajtását.

43 Bizonyos, hogy az iratok között szereplő fizetési nyilatkozatokat nem a hitelezők, hanem az egyetemek készítették, és a Nápolyi Egyetemi Keleti Intézet esetében a kifizetés időpontját a nyilatkozat keltének hónapjánál későbbi időpontban rögzítették (2004. október).

44 Mindenesetre a Bizottság által a Bíróságnak szolgáltatott adatok nem alkalmasak arra, hogy megcáfolják a jelen ítélet 42. pontjában hivatkozott információkat.

45 E körülmények között a Bíróságnak nem áll rendelkezésére elegendő adat annak megállapításához, hogy a tények általa végzett vizsgálatának időpontjában fennállt a kötelezettségszegés.

46 Így kényszerítő bírság kiszabása nem indokolt.

47 A fenti megállapításokra figyelemmel meg kell állapítani, hogy az Olasz Köztársaság – mivel az indokolással ellátott véleményben előírt határidőre nem biztosította a nyelvészeti munkatársakká és szakértőkké vált volt lektorok megszerzett jogainak elismerését, jóllehet ez az elismerés minden nemzeti munkavállaló számára biztosított – nem tette meg a Bizottság kontra Olaszország ügyben hozott ítéletben (hivatkozás fent) foglaltak teljesítéséhez szükséges valamennyi intézkedést, és ebből adódóan nem teljesítette az EK 228. cikkből eredő kötelezettségeit.

A költségekről

48 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a értelmében a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az Olasz Köztársaságot, mivel a kötelezettségszegés megállapítást nyert, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **Az Olasz Köztársaság – mivel az indokolással ellátott véleményben előírt határidőre nem biztosította a nyelvészeti munkatársakká és szakértőkké vált volt lektorok megszerzett jogainak elismerését, jóllehet ez az elismerés minden nemzeti munkavállaló számára biztosított – nem tette meg a C-212/99. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges valamennyi intézkedést, és ebből adódóan nem teljesítette az EK 228. cikkből eredő kötelezettségeit.**

2) **A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

3) **A Bíróság az Olasz Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások